

‘Het is niet ver meer!’ riep Nova met een vertwijfelde blik op de plattegrond. Het water in de tunnel kwam nu al bijna tot haar knieën. Met haar linkerhand, waarin ze ook de plattegrond vasthield, steunde ze tegen de wand terwijl ze stap voor stap langzaam doorliep. Achter haar droeg Henry de drie katten, waardoor hij zich nergens aan vast kon houden.

Het geruis van het water werd steeds luider en woester. Van het plafond regenden druppels omlaag. En toen gebeurde er iets verschrikkelijks.

Nova zag het niet meteen. Ze hoorde alleen Laeto’s kreet toen hij in het water viel. Henry riep haar. Op dat moment schoot de kat al aan Nova voorbij. Zonder na te denken bukte ze zich. Pablo klampte zich aan haar rechterarm vast. De pijn trok als een bliksemschicht door haar lichaam. Met haar linkerhand graaide ze naar Laeto. Ze kreeg hem bij zijn nekvel te pakken, maar daardoor viel

de plattegrond uit haar hand. Het water trok steeds harder aan haar benen en ze verloor bijna haar evenwicht. Ze zag nog net hoe de plattegrond, hun enige kans om te ontsnappen uit de ondergrondse tunnels, in de afvoerbuis verdween.

1

Een paar weken eerder...

Nova stak Henry onder de tafel stiekem een stukje papier toe. ‘Toe dan,’ zei ze, ‘ik wed dat het je niet lukt!’

Henry grinnikte en hield het witte papier onder zijn neus. Hij snoof en kneep zijn ogen dicht. ‘Duidelijk,’ fluisterde hij. ‘Dit ruikt naar de bank naast de hotdogverkoper, waar die oude jogger elke morgen zit. Ik ruik zweetvoeten, mosterd en duiven.’

Nova’s mond viel open. Ze had het stukje papier gisteravond inderdaad – met een steen erop – onder de bank bij de rivier gelegd en het die ochtend voor de les snel opgehaald.

‘Geweldig!’ zei ze verbaasd en ze kneep in haar eigen wipneus. ‘Je moet bij het circus gaan werken.’ Ze kende niemand met zo’n goede neus als Henry.

‘Henry, Nova,’ klonk de waarschuwende stem van hun leraar Horatio, die in een stapel papieren op zijn bureau zat te zoeken. Ernaast stond een reusachtige mok thee met

melk, Horatio's lievelingsdrank. Misschien zocht hun le-
raar weer eens naar de schriften van de leerlingen, die hij
in een andere kamer had laten liggen. Horatio was heel
vergeetachtig. 'Jullie hebben het vast niet over wiskunde.'

Nova knikte zo hard dat haar bruine haren voor haar
gezicht vielen. 'Dat klopt, maar je hebt zelf gezegd dat wis-
kunde niet zo belangrijk is.'

De andere leerlingen mompelden instemmend en Hora-
tio slaakte een diepe zucht. Iedereen wist dat hij met te-
genzin wiskundeles gaf en blij was als de leerlingen elkaar
hielpen met hun sommen, omdat hij ze soms zelf niet kon
oplossen. Als Nova het goed had begrepen was de ech-
te wiskundeleraar ziek, net als een paar andere leraren.
Daarom moest Horatio op het moment alle vakken geven.

'Nou, laten we de vraag maar eens wat beter bekijken.'
Horatio liep naar het bord, streek met zijn hand over zijn
bruine snor en onderstreepte de tekst op het bord met een
stuk krijt.

Op zijn bureau lag een dikke, rood-witte kater te slapen.
Die werd wakker door het gepiep van het krijtje en blies
een keer kort in Horatio's richting. Horatio aaide sussend
over de kop van de kater. 'Sorry, Hector. Ik weet hoe ge-
voelig je oren zijn.' Hij haalde een tonijnbrokje uit zijn zak
en hield het de kater voor, die het met een hooghartige blik
accepteerde.

Horatio en Hector hielden allebei van lekker eten en

konden daar allebei mee worden gekalmeerd. Daar was Nova de afgelopen twee weken al wel achter gekomen.

‘Oké jongens, verder met de les!’ zei Horatio. ‘Stel je voor, Lea heeft vier keer zo veel snoepjes als Hugo en geeft er twee aan hem. Nu heeft ze er nog maar drie keer zo veel als Hugo. Hoeveel snoepjes had ze eerst?’

‘Dat doet er toch helemaal niet toe,’ zei Nova. ‘Het is gewoon oneerlijk! Waarom delen ze niet alles door de helft? Het enige wat we van deze som kunnen leren is dat Lea vreselijk egoïstisch is!’

‘Precies,’ viel Henry haar bij en hij schreef met zijn vinger onzichtbare getallen op de brede, oude houten tafel waaraan hij met Nova zat. ‘Het kan toch niet dat de ene heel veel snoepjes heeft en de andere maar een paar! Het antwoord is trouwens tweeëndertig.’

Horatio haalde opgelucht adem. Henry had niet alleen een uitstekend reukvermogen, hij kon ook heel goed rekenen. ‘Ik denk dat Henry gelijk heeft,’ zei de leraar tevreden en hij zocht op zijn hoofd naar zijn bril, die ergens tussen zijn haar was verdwenen. ‘Dus kunnen we de wiskundeles voor vandaag afsluiten en ons met belangrijkere dingen bezighouden.’

‘Gelukkig!’ fluisterde Nova.

Er werd aan de deur gekrabd. Nova sprong op voordat iemand anders haar te snel af kon zijn. Ze trok de oude houten deur open, die vreselijk kraakte en meestal op een

kier stond. Vandaag was iemand dat vergeten. Er kwamen drie katten het klaslokaal binnen. Eentje had lichtblauwe ogen en witte poten, die op haar grijze vacht net sokjes leken. Ze keek Nova bedelend aan.

‘Ja, kom maar.’ Nova tilde de kat op haar schoot, terwijl een van de andere op Henry’s schoot sprong. De derde kat begon in een hoek van het lokaal haar klauwen te scherpen aan het rode vloerkleed, dat er al behoorlijk versleten uitzag.

‘Ik hoop dat je je met een kat op schoot beter kunt concentreren, Nova.’ Horatio keek haar zo fronsend aan dat zijn groene ogen nog amper zichtbaar waren onder zijn dikke wenkbrauwen. ‘Goed, dan nu geschiedenis! Vorige week hadden we het over de geschiedenis van het Engelse koningshuis. We waren gebleven bij de vraag wie koning James II moet opvolgen. Herinneren jullie je dat nog? Hij had altijd een kat bij zich, die Henrietta heette, zoals we ook kunnen zien op de portretten in de National Gallery.’

Kater Hector keek belangstellend op en knipperde met zijn ogen.

Henry, Nova en hun vier klasgenoten knikten. Anna had een potlood gepakt en zat iets te tekenen wat eruitzag als een sprookjeskasteel. Bernie vouwde een papieren vliegtuigje. Ed en Saïd staken hun heel verschillende koppen bij elkaar. Eds haar stond in korte rode stekeltjes recht

op zijn hoofd, maar Saïds zachte, pikzwarte haar hing zo ver voor zijn gezicht dat je dat bijna niet meer kon zien. Ze speelden een of ander spel met tandenstokers.

Horatio vond dat niet erg. Hij zei vaak dat het leerzaam was om tijdens het luisteren ook je handen bezig te houden. Nova en Henry, die allebei pas twee weken les kregen van Horatio, vonden het prima. Maar dat de katten in het klaslokaal mochten komen vonden ze nog het leukst. Ze grepen elke kans om de zachte vacht van de dieren te aaien en ze uitgebreid onder de kin te krauwen, zodat de katten zachtjes begonnen te spinnen.

Henry duwde zijn neus in de vacht van de kat op zijn schoot. ‘Ze hebben net buiten onder een vrachtwagen met bananen gezeten,’ fluisterde hij. Nova glimlachte.

Daarna luisterden ze naar de verhalen die Horatio te vertellen had – over koningen en koninginnen, ridders, gevechten en oude kastelen. Het klonk bijna als een toneelstuk, zoals Horatio zijn stem telkens veranderde. Daarbij liep hij door het lokaal heen en weer, bleef voor de kinderen staan en wendde zich dan weer af. Nova had durven zweren dat zelfs de katten aandachtig naar hem luisterden.

Toen het lesuur voorbij was, vroeg Horatio zijn leerlingen nog even te blijven zitten. ‘Bernie en ik hebben nog een nieuwtje,’ zei hij peinzend. ‘Wil je het misschien liever zelf vertellen?’ vroeg hij, en hij keek Bernie aan.

Die schudde zijn hoofd. Nova zag dat hij het papieren vliegtuigje in zijn hand fijnkneep.

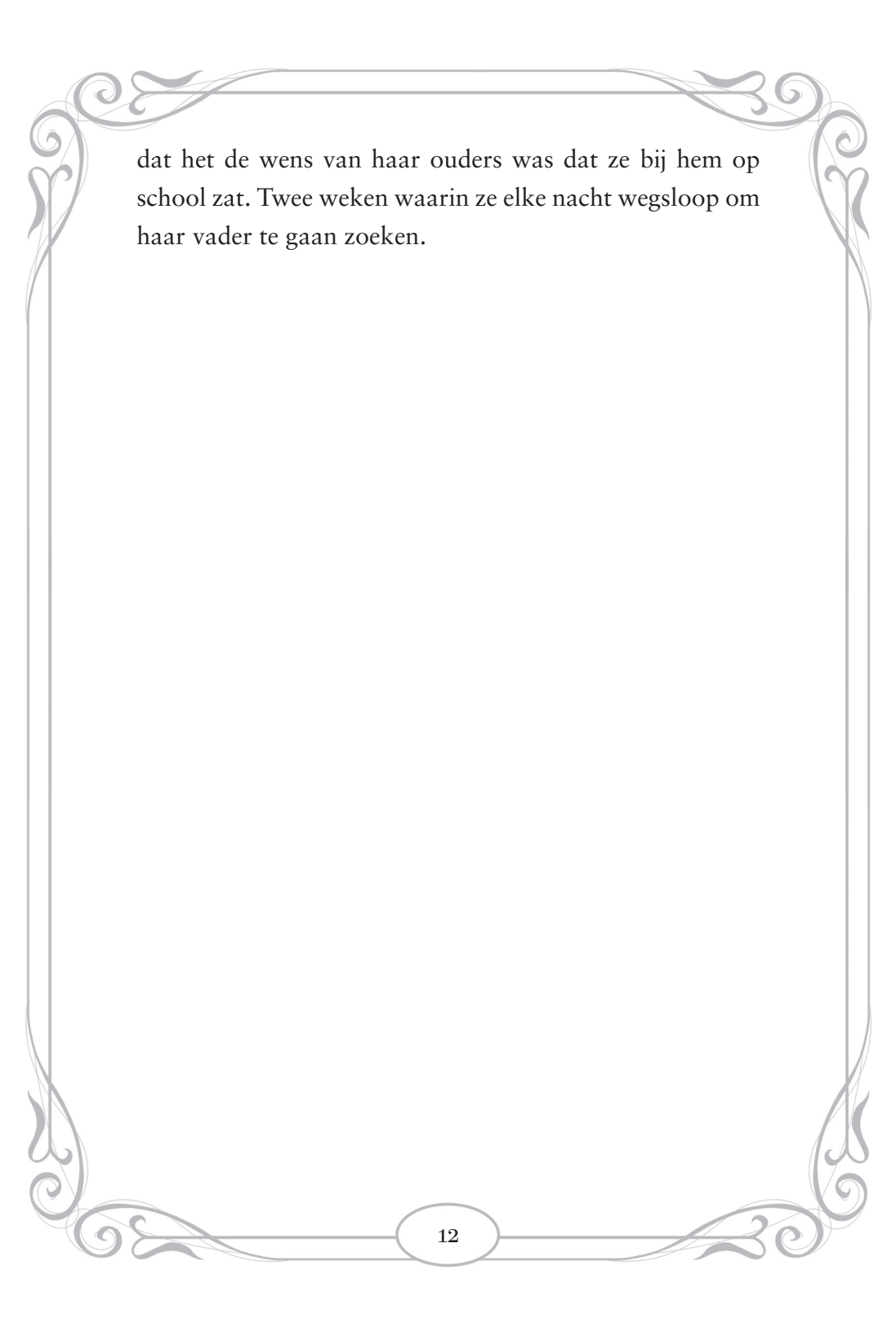
‘Nou, het is in elk geval goed nieuws,’ zei Horatio. ‘Bernies moeder is twee weken geleden uit het ziekenhuis ontslagen. Het gaat heel goed met haar. Nu is het natuurlijk al bijna vakantie, maar Bernie vertrekt vandaag al naar zijn moeder. Na de zomervakantie gaat hij dan naar een andere school, dichterbij huis.’

Anna slaakte een schel kreetje en omhelsde Bernie, die dat duidelijk helemaal niet prettig vond. Ook de anderen drongen om Bernie heen om hem te feliciteren. Iedereen behalve Nova.

Tot voor kort had het er nog niet naar uitgezien dat Bernies moeder zo snel uit het ziekenhuis naar huis zou mogen. Nova beet op haar onderlip. Natuurlijk was ze blij voor Bernie, maar hij had in elk geval steeds bij zijn moeder op bezoek gekund. En nu zou hij naar haar teruggaan. Geluksvogel!

Nova merkte dat Horatio moeizaam naar haar glimlachte. Hij zag eruit als een teddybeer die haar graag wilde troosten, maar niet wist hoe. Het hielp niet, ze was gewoon verdrietig. Er was hier niemand die niet regelmatig iets van zijn ouders hoorde. Niemand behalve Nova.

Morgen was het precies twee weken geleden dat ze hierheen was gekomen: naar het Tower Internaat in Londen. Twee weken waarin Horatio haar elke dag had verzekerd

dat het de wens van haar ouders was dat ze bij hem op school zat. Twee weken waarin ze elke nacht wegsloop om haar vader te gaan zoeken.

2

De Tower of London had honderden jaren dienstgedaan als paleis voor de koningen van Engeland. Nova was nog steeds niet aan het idee gewend dat zij daar nu woonde. Het terrein van de Tower was enorm. En overal stonden oude gebouwen, hoge torens en muren met schietgaten. Omdat het grootste deel van het paleis nu een museum was, wemelde het er van de toeristen en mensen die er werkten.

Maar Horatio's toren was verborgen achter een hoge muur met een dichte haag ervoor, waartegen zelfs de prins van Doornroosje geen schijn van kans zou hebben gemaakt. Iemand die langs de muur liep zou niet eens op het idee komen dat Horatio's school bestond.

Van de toren zelf zag je alleen het bovenste puntje, waaruit een paar stenen ontbraken. Daardoor zag de toren eruit als een ruïne. Horatio had smalle hagen en paden om de toren heen aangelegd, die door een kleine,

dichtbegroeide tuin slingerden. Nova was dol op de zonnebloemen, die bijna tot aan haar schouders kwamen.

's Nachts zagen de struiken, heesters en bloembedden er een beetje eng uit. Nova hoorde overal geritsel en soms voelde ze een takje tegen haar schouder of hals, dat haar streekte als een dunne vinger. Overdag zag de tuin er veel vriendelijker uit!

De leerlingen hadden allemaal een sleutel voor de massieve ijzeren poort in de muur, want Horatio wilde niet dat ze zich hier opgesloten voelden. Bovendien kon hij zo altijd een van hen om hulp vragen.

De kiezelstenen knerpten verraderlijk onder Nova's voeten. Het was een inktzwarte nacht en de koele lucht kietelde in haar neus. Nova en Henry hadden de hele middag met de katten gespeeld en daarna gegeten. Nu sliep Henry. Daar was hij dol op. Eén keer had Nova geprobeerd hem 's nachts mee te nemen, maar Henry lag zo stil als een zak aardappelen onder zijn dekbed en draaide zich niet eens om toen ze water in zijn gezicht en nek spetterde. Hij fluisterde alleen iets wat klonk als 'dood aan de slaaprovers'.

Afgezien van Nova's geheime nachtelijke uitstapjes deden Nova en Henry alles samen. Al op hun eerste dag op de nieuwe school hadden ze zich samen verbaasd over de brochure met alle informatie over Horatio's internaat in de toren, die ze allebei met de post hadden gekregen.

Henry's ouders hadden hem net opgezocht bij zijn oma,

die in een piepklein rijtjeshuis in Liverpool woonde, waarin ook Henry's vader was opgegroeid. Zijn ouders waren milieuwetenschappers en waren bijna tien maanden per jaar met hun eigen expeditie­schip onderweg. Daarom woonde Henry bij zijn oma. *Studiebeurs voor Henry Morgan aan het Tower Internaat in Londen*, had in de brief gestaan.

Nova's pleegmoeder had haar het dikke pak papier, dat zwaar in haar hand lag en met zwart-witfoto's bedrukt was, met een minachtende blik onder de neus geduwd. 'Kijk eens aan, Nova Loxley. Je voortvluchtige vader en geheimzinnige moeder hebben besloten dat je naar deze school moet. Wat een geluk dat je een beurs krijgt... als je bedenkt hoe duur zo'n internaat normaal gesproken is!'

Nova had verder geen vragen gesteld. Ze wilde haar pleegmoeder niet de kans geven nog meer op papa te mopperen. Als hij wilde dat ze naar dat geheimzinnige internaat ging, dat eruitzag als een mix van de toren van Raponsje en een kattenpension, dan moest dat zijn omdat haar vader zich ergens in de buurt van de school verborgen hield. Dat wist ze zeker. Ze was de afgelopen jaren vier keer van pleeggezin gewisseld en elke keer was papa kort daarna opgedoken om haar te kunnen zien. En hij had deze keer vast en zeker ook weer een plan.

In tegenstelling tot Henry hoefde Nova 's nachts niet eens een wekker te zetten. Ze werd altijd vanzelf wakker.

Gelukkig gebruikte niemand anders op dit tijdstip het smalle tuinpad. Ook overdag was het meestal verlaten. De kleine ijzeren poort waarnaar Nova onderweg was, was vóór haar komst helemaal overwoekerd geweest, net als de muur rondom Horatio's toren. Met moeite had Nova de klimplanten en het onkruid weggehaald, en daarna de oude roest. Dankzij al dat werk had ze nu een eigen uitgang, die ze bijna elke nacht in het diepste geheim gebruikte.

De sterke geur van de Theems sloeg haar in het gezicht. Voor Nova rook de rivier altijd even nat en troebel, maar Henry had haar uitgelegd dat het veel verschil maakte of het vloed was of eb. Want bij eb kwamen er een paar uur lang kiezelstenen en aarde bloot te liggen.

Nova voelde haar hart snel en krachtig slaan. Ze trok haar capuchon ver over haar gezicht en liep in de schaduw van de muur, stilletjes en bijna onzichtbaar. Kon papa haar maar zien! Vandaag zou ze op zoek gaan naar de kelder van het huis in Mill Lane. Dat leek haar vader te willen. Het was het laatste berichtje geweest dat ze van hem had ontvangen. Het had op de binnenkant van het papier van een chocoladereep gestaan, die iemand op de dag van haar vertrek uit het huis van de vreselijke pleegmoeder voor de deur had gelegd: